— Bine, răspunse pisica și de data aceasta se topi încetișor, începînd cu vîrful cozii și isprăvind cu rînjetul, care mai pluti în aer cîtva timp după ce ea se făcuse nevăzută.

„Ah! Mi-a mai fost dat să văd pisică fără rînjet — gîndi Alice — dar rînjet fără pisică, niciodată! Acesta este lucrul cel mai ciudat pe care l-am pomenit în viața mea!“

Fetița merse cîtva timp pînă se pomeni în fața casei iepurașului de martie; bănui că aceasta era casa lui, deoarece coșurile aveau forma urechilor de iepure, iar acoperișul era făcut din blană de iepure. Casa i se păru atît de mare, încît nu cuteză să se apropie de ea pînă nu ciuguli puțin din bucățica de ciupercă pe care o ținea în mîna stîngă. În felul acesta crescu pînă se făcu cam de trei palme. Dar chiar și așa se îndreptă cu teamă spre căsuță, spunîndu-și:

„Ce mă fac dacă, la urma urmei, e într-adevăr nebun de legat? Mai bine m-aș fi dus la pălărier!“

CAPITOLUL VII

UN CEAI TRĂSNIT

Sub un copac din fața casei, iepurașul de martie lua ceaiul împreună cu pălărierul; între ei ședea un hîrciog. Acesta dormea tun și ceilalți doi se serveau de el ca de-o perniță de care-și rezemau coatele în timp ce discutau.

„Nu cred să-i fie îndemînă hîrciogului — gîndi Alice — numai că, de vreme ce doarme, poate că nu-i pasă.“

Deși masa era mare, cei trei ședeau îngrămădiți la un capăt al ei.